

Ε. Λουκᾶτον, ("Εμπορον")
 Πρωτον. Προέκειται φαίνεται γὰ κά-
 ποια παρεξήγησι. Τὶ νὰ σὰς ποῦμε
 κ' ἐμεῖς. Ὑπάρχον τόσο ἄνθρω-
 ποι, τόσο γρακτικῶς, τόσες μετέ-
 ρουες... Β. Σ α ἄ γ, Ἐπιτάφια. Ὅχι
 τόσο ἐπιτυχημένο τὸ περὶ τραγοῦδι
 σας. Γράψτε ἄλλοτε ἄλλο. Ἐκεῖνο
 μάλιστα τὸ τέλος :- Μοιραῖε ναί,
 νὰ εἶσ' ἐὶς λογμῆ-
 ρος... δὲν πᾶσι κα-
 θόλον. Τὶ διάβολο,
 εὐλογεῖται, τὸν ναὸν.
 Γράψτε λοιπὸν τίποτε
 ἄλλο φίλε κ. Σαῦ.
 Ἄ γ γ. Γ. Γ κ ο ἑ-
 κ α ν, Ἐπιτάφια. Ὅχι
 ἐπιτυχὲς τὸ διήγημά
 σας. Θέλει προῖτα
 ποῦτα δόλοισμα ἢ
 γλώσσα. Νὰ γίνῃ διη-
 δημώδης, στοιχή. Ἐ-
 κείνο ποὺ σὰς διακρίνει εἶνε ἡ
 τοιφερότης, τὸ αἰσθημα. Φτιάστε
 λοιπὸν τὴ γλώσσα τοῦ διηγηματός
 σας, ἀποφύγετε πᾶν τὸ περιττόν,
 ἀποφύγετε τὶς ποιητολογίαις καὶ ἐνα-
 στεῖλετε τὸ ἄφοδ τὸ κρατήστε ἀο-
 κητὸ καυρὸ σὸ στοιχίαι σας καὶ τὸ
 διαβάστε ὅταν θὰ τόξετε σφεδῶν

ΞΕΝΕΣ ΜΠΑΛΛΑΝΤΕΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΧΡΥΣΙΚΟΥ

(Τοῦ Γερμανοῦ ποιητοῦ ΟΥΛΑΝΔ)

Κάποιος χρυσικὸς καθότανε στὸ μαγαζὶ του ἀνάμεσα σὲ μαργα-
 ριάρια κ' ἀτίμητα πετραῖδια.
 Ἐλένη, λέει στὴν κόρη του, «τὸ πολυτιμώτερο διαμαντικὸ ποῦ
 ἔχει βρεῖ ὡς σήμερα, εἶσαι σὺ, ἀγαπημένο μου κορίτσι!...»
 Ἐνας ὄμορφος ἰπότης μπήκε τότε μέσα.
 Καλὴ σου μέρα, τριχαροτιμένη κόρη, καλημέρα σου χρυσικέ.
 Ἦρθα νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ φτιάξης μιὰν ἀσφραγιστὴ σ' ὄμορ-
 φιά κορώνα, ποῦ τὴ θέλω γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου». **Κ**
 Καλὴ ἡ κορώνα τελείωσε — πλούσια καὶ ἀσφραγιστὴ — ἡ Ἐ-
 λένη διάλεξε μιὰ στιγμή ποῦ βροῦθηκα μόνη της καὶ με καρδιά βορυ-
 κομένη καὶ ψυχὴ περιλυστῆ, ἔβιασε στὰ χέρια της τὸ πανέμορφο
 στολίδι.

Καλότυχη ἡ ἀρραβωνιαστικιά ποῦ θὰ φορέσῃ στὸ κεφάλι της
 αὐτὴ τὴν κορώνα! εἶπε καὶ βαρυσταμένα. «Ἄν ὁ ὄρατος αὐτὸς
 ἰπότης καταδεχότανε νὰ μοῦ δώσει ἔστω καὶ μιὰ κορώνα ἀπὸ τρι-
 ἀντάφυλλα, τὶ εὐτυχισμένη ποῦ θάμοινα!»

Ἦσθε ἀπὸ λίγες μέρες, ἦρθε ὁ ὄρατος ἰπότης.
 Ἐξέτασε τὴν κορώνα μὲ μεγάλη προσοχή.
 Ὅταν σὲ παρακαλέσω ἀκόμα, ἀγαπητέ μου χρυσικέ, εἶπε, «νὰ
 φτιάξης τώρα κ' ἕνα διαμαντένιο δαχτυλίδι γιὰ τὴ γλυκειά μου τὴν
 ἀρραβωνιαστικιά...»

Ὅταν τελείωσε καὶ τὸ δαχτυλίδι, ἡ Ἐλένη διάλεξε
 μιὰ στιγμή ποῦ βροῦθηκα μόνη της καὶ, με καρδιά βορυ-
 κομένη καὶ ψυχὴ περιλυστῆ, τὸ πέρασε στὸ δάκτυλό της.

Καλότυχη ἡ ἀρραβωνιαστικιά ποῦ θὰ βάλει αὐτὸ τὸ
 δαχτυλίδι! εἶπε καὶ βαρυσταμένα. «Ἄν ὁ ὄρατος
 αὐτὸς ἰπότης καταδεχότανε νὰ μοῦ δώσει ἔστω καὶ μιὰ
 μουτζλα ἀπ' τὰ μαλλιά του, νὰ τὴν κάνω ἐγὼ δαχτυλίδι,
 τὶ εὐτυχισμένη ποῦ θάμοινα!»

Ἦσθε ἀπὸ λίγες μέρες, ἦρθε πάλι ὁ ἰπότης.
 Ἐξέτασε τὸ δαχτυλίδι μὲ μεγάλη προσοχή.

Κοίλευσε μὲ τέχνη κ' ἀγάπη, ἀγαπητέ μου χρυσικέ,
 τὸ δαχτυλίδι ποῦ θὰ δώσω τῆς γλυκειάς μου τῆς ἀρ-
 ραβωνιαστικιάς, εἶπε. «Μὰ, ἔλα πὸ κοντὰ, χαριτωμένη
 μου κοπέλλα, νὰ βάλεις μιὰ στιγμὴ τὸντα δῶ, νὰ δῶ πῶς
 θὰ πηγαίνουν τῆς καλῆς μου, ποῦ εἶνε ὄμορφη σὰν καὶ
 σένα.»

Ἔτῃνα Κυριακὴ πρωτὶ. Γ' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐλένη εἶχε βάλει
 τὴν καλύτερη φορεσιά της νὰ πάη στὴν ἐκκλησιά.

Στάθηκε τότε, κόκκινη ἀπ' τὴ ντροπὴ της, μπρὸς στὸν ἰπότη
 ποῦ, ἀφοῦ τῆς ἔβαλε τὴν κορώνα στὸ κεφάλι καὶ τῆς πέρασε τὸ δα-
 χτυλίδι στὸ χέρι, τῆς εἶπε :

Ἐνα παιχνιδιῖ ἐπαῖξα ὡς τώρα, γλυκειά μου, ἀγαπημένη μου
 Ἐλένη. Γιατὶ τὰ στολίδια αὐτὰ εἶνε δικὰ σου. Γιὰ σένα εἶπα νὰ
 φτιάξουν αὐτὴ τὴ κορώνα κ' αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι!... **Ν. ΑἸ.**

Α. Ν. Καλλιόγαν. Ἐπιτάφια. Μᾶς κάνει κατάπληξι τὸ γε-
 γονός, ὅτι μόνος σας καὶ μ' ἐνθουσιασμό μάλιστα, ἀποκαλιπτετε μιὰ
 κακὴ σας πράξι. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ τεριτὰ δὲν εἶνε ἔξυνα δυστυχός.
 Δὲν δείχνουν πνεύμα, ξερετὲ το αὐτό. Μάθετε ἀκόμα πὸς ἢ ὑπογραφή
 ἐνός γνωστοῦ ξένου συγγραφέως κάτω ἀπὸ ἕνα κομματι ἄ ν θ ρ ω-
 π ι ν ἄ ὀ π ο σ ὀ ἰ ο τ ο ς γ ο ρ α μ ἔ ρ ο ς, δίνει κατὶ ἀπὸ τὴν λάμψη
 της σ' αὐτό, ἐνθὸ τὸ ὄνομα Ἐ σ κ ο ὕ ρ α ς ἢ Ἐ π α γ α γ α ν γ α κ-
 ο π ο ν ἰ ὀ π ο ν ἰ ο ς, τοῦ ἀφαιρεῖ, ἐλαττώνει τρομερὰ τὴν ἐπι-
 σοσύνη τοῦ ἀναγνωστοῦ. Αὐτὰ ὄχι πρὸς δικαιοσύνην, ἀλλὰ γὰ νὰ μὴ
 νομίσετε, πτωχὲ φίλε, ὅτι εἶσθε μεγαλοφυῆ, γιατί-ἄλλοιμονονο! —δὲν
 εἶσθε. Μι χ. Ρ ἄ π τ η ν. Πολλὸ καλὰ αἰ μεταφράσεις καὶ θ' δημοσιευ-
 θοῦν με τὴ σειρά τους. Νὰ ἢ πρότυπ τοῦ Ἄντιξ Σενιέ Ἐστιχοῖ Ἐρω-
 τικοῖ.

Μικρὸ παιδάκι τὸτ' ἐγὼ σὰν ἦτο αὐτὴ μεγάλη
 με χαμογέλιο μ' ἄνοιγε μιὰ λατρευτὴν ἀγκάλη,
 στὰ γόνατά της μπρὸς ὀρθὸ με μέτωπο γυμνὸ
 τὰ ρόδια χεῖλάκια της φιλοῦσα τὸ καυμένο...
 Καὶ τ' ἀπαλὸ τὸ χέρι της σκροπνέτας τὰ μαλλιά μου
 στὰ χεῖλη μου ξεχνιότανε ξεπρωτὰς τὰ φίλιά μου.
 ...Αὐτὰ στὸ γλέντι μοναχός θυμῆθηκα με μόνον
 καὶ τὰ φίλιά της φλογερὰ ἐννοιωθα τώρα μόνον.
 Μὰ στὶς κιθάρας τοὺς ἀχούς μου ἔξερνε θλιμένο
 κάποιον γλυκὸ παρὰπονον γιὰ κατὶ περασμένο...
 Ἄν μένετε στὴν Ἀθήνα ἐλάτε τις βραδυνὲς ὥρες νὰ σὰς γνωρίσομε.

Ἐξάσει. Ἐτοι μπουεὶ νὰ κοίτη κανεὶς μόνος του ἕνα ἔργο του. Γράφο-
 τὰς τὸ, φυλάσσεται τὸ καὶ διαβάζονται το μετὰ καιρὸ. Ἡ βιοσύνη δὲν
 ὄφρεται ποιεῖ. Φί λ η β ο ν, Ἐδρασαν. Ὅχι ἐπιτυχὲς τὸ ποίημά σας. Μὴ
 βιάζεσθε νὰ δημοσιεύσετε. Διαβάστε ποῖον. Ἄν τὸ ἐκάνατε αὐτὸ δὲν θὰ
 ἔγραφατε :

Καὶ θὰ βλέπομε τὸν ἥλιο ἀντίχου μας
 ποῦ θὰ φουρόνη!...

Ὁ ἥλιος, μ' ἄλλους λόγους, δὲν σφ ν τ ο ὄ ρ ε ι. Φιτρούνοιν μόνον τὰ ρα-
 πανία, τὰ ποῖα, τὰ μαντιόνα. Ὁ ἥλιος ἀνατέλει, βγαίνει, προ-
 βάλλει, δίνει, βυαλεῖται, γέμει στὴ δόου του, πᾶρτε, ἔπειθε ὁ ἥλιος,
 λέει ὁ λαός. Διαβάστε λοιπὸν ποῖον καὶ μὴ βιάζεσθε. Μὲ τὸν
 καιρὸ θὰ γράψετε πρὸς καλὸς στίχους. Τ ἄ κ η ν Χ α λ κ ι ἄ ν,
 Θεοδοσιόκλην. Τὸ μυστήριον τοῦ ἐγκρίτου συγγραφέου μας κ.
 Γουρ. Σειστοπούλου. Πιστιόστον Ἐρωτα δὲν ἔχει ἐκδοθῆ ἀκόμη
 σὲ βιβλίον. Πρωτοδημοσιεύεται σὸ Μπουκέτο. Μὴν νάνετα λοι-
 ποῦ τὸν κόσμο καὶ τὸ ζήτητε. Διαβάζετο σὸ Μπουκέτο κ' ἄν
 βγῆ ἀργότερα σὲ βιβλίον, ὅσο ποῖν πιθανόν, τὸ προσηθησθεῖν.
 Γ ι ο λ ἄ ρ τ α ν, Ἐπιτάφια. Ὅχι ἐπιτυχὲς τὸ ποίημά σας. Κάνει
 τὴν ἐπιτύχου πρωτοεῖον. Διαβάστε συγγρότους Ἐλλήνας ποιητάς.
 Θ. Β α ο ι λ ε ἰ ἄ δ η ν, Βέροιαν. Τὸ διήγημά σας ὄχι καλὸ. Κατὰ
 γραμμένο, δηλαδή, γιατί ἡ ἐπιτύχου εἶνε κάπως ἐπιθυμητόνα. Γρά-
 φετε με προσοχὴ λοιπὸν. Α. Ν. Γ α λ ἄ ν η ν. Ἡ μεταφράσεως
 τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βερβίου, ποῖν καλὴ καὶ τὴν δημοσιεύομε ἐν-
 χαριστός. Στείτε καὶ ἄλλα μεταφράσεις ποῖν-ποῖν καλὰ.

Νὰ, κοίταξε τῆς μυρδαλιάς ἀνθίσανσι ὀ κλάνοι
 καὶ τὴν καρδιά μου ἄουσεσι γιὰ σένα πὸς χτυπᾶ
 μὴ μοῦ τὴ σκίψεσι, φτάνουσε μόνον μου τόσοι πόνοι
 ποῦ τὴν ἐκομιτάσανε κ' ὡς τόσο σ' ἀγαπᾶ.

Ἐφτασα νάμει! πλάι σου γιομάτος με δροσιά
 Ὡ! τὶ γλυκεῖα ἢ θύμησι στὰ δύο γλυκὰ σου μάτια.
 νὰ ξεποστᾶσθε ἔφτασα στὰ πόδια σου μπροστὰ
 χτίζοντας με τὴ σκέψη μου ὀνειρευτὰ παλάτια.

Ἄσε πάνω στὰ στήθειά σου νὰ γείρω τὸ κεφάλι
 καὶ νὰ με φέρῃ ἢ θύμησι στὰ χρόνια τὰ παλιὰ
 στὰ χρόνια μου περᾶσανε σὲ μιὰ θεομὴν ἀγκάλη
 σὰ διαβατάρικα πουλιά.

Θὰ δημοσιευθοῦν καὶ τὰ ἑπολοῖνα προσεχός. Κ α ο ὀ ἄ π η ν (Λίμνη)
 Εὐβοίας. Ἡ μεταφράσεως τοῦ διηγηματός τοῦ Φεβᾶ ὄχι καὶ ἀσχημ. Θὰ
 δημοσιευθῆ ἐν καιρὸ, δημοσιεύεται ἔδω κ' ἔκει. Κ. Λ ι ο ν ο σ ἰ ἄ δ η ν.
 Ἄν γράψετε κακὰ. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Προτιμῆστε ἀντὶ τὸν πεζὸν τρα-
 γουδιῶν τίποτε ἄλλο. Αὐτὰ σπανίως ἐπιτυχαίνου, θέλου πολλὴ μαεστρία,
 μ' ἄλλους λόγους. Τ. Σ ἄ ν τ α ν, Ἐπιτάφια. Ὅχι ἐπιτυχὴ τὰ πεζὰ σας.
 Ποῖν κοῦα. Ὅλος καὶ παραπάνω λέμε σ' ἄλλον φίλον συγγραφέαν, εἶνε
 πολλὸ δύσκολο τὸ περὶ τραγοῦδι, ὅσο κ' ἄν φαίνεται ἐυκολο στὴν ἀρχή.
 Μ α ν ὄ λ η ν Ἄ ε ξ ἰ ο ν, Πειραιᾶ. Ἀπὸ τὸ ποίημά σας πολλὸ καλὰ τὸ
 α' καὶ τὸ γ' τετραστιχο. Τὸ β' ποῖν ἀδύνατο, χαλάει τὸ ὄνολον, ποῖν ἔτοι
 καθὼς δημοσιεύεται εἶνε ἀνεπιτὰ ὁμονοῖ :

Τυφλεῖ, ποῦ νεῖρεσαι τὸ φῶς στὰ σκοτεινά σου βύθῃ
 πὸς σὲ ἠλεῦσθ νᾶξερεις! Ἄγ, με τὰ δύο μου μάτια
 ἐγὼ θεωρῶ μόνον ἄσχημα... Χαιρεσαι σὺ τὴ λήθη
 μέσ στῆς ψυχῆς τὰ ὀλοφεργα χμαιοικὰ παλάτια.

Μιὰ νύχτα ζῆσι παντοειῶν σὲ μιὰ δικὴ σου σφαῖρα
 κ' ἐν' ἢ ζωῇ σου ἐν ὄνειρο ἀτέλειωτο καὶ πλάνον
 Καί—σκέψου!—σοῦναι ριζικὸ ἄχ, νὰ χαρῆς τὴ μέρα.
 τὴ μέρα ποῖνα φωτεινὴ, στὸν ἄλλο κόσμο πάνω...

Ὁ κ. Μητροπο-
 λος... μανόμενος.
 (Σειστο τῆς διδος
 Ἀφες Καρτελί).